

Άγ. Νεκτάριος, αδικημένος από τους ανθρώπους και ευλογημένος από το Θεό (Αλέξανδρος Χριστοδούλου, Θεολόγος)

[/ Πεμπτούσια](#)

Άγιος Νεκτάριος (9 Νοεμβρίου)

Ο Άγιος Νεκτάριος γεννήθηκε στις 1 Οκτωβρίου του 1846 στην Σηλυβρία της Θράκης, από ευσεβείς και φτωχούς γονείς. Κατά την βάπτιση του ονομάστηκε Αναστάσιος. Τα πρώτα γράμματα μαζί με χριστιανικές διδαχές τα έλαβε από την μητέρα του. Στη Σηλυβρία τελείωσε το δημοτικό και το σχολαρχείο. Μετά πήγε στην Κωνσταντινούπολη για να συνεχίσει τις σπουδές του, όπου εργάστηκε στην αρχή σε καπνοπωλείο, για να βοηθήσει οικονομικά την οικογένεια του. Άρχισε να μελετά και να συλλέγει ρητά και αποφθέγματα Αγίων Πατέρων και κλασικών φιλοσόφων, τα οποία αποτέλεσαν το δίτομο βιβλίο «Ιερών και φιλοσοφικών λογίων θησαύρισμα», που εξέδωσε το 1895. Πριν ακόμα συμπληρώσει το 20^ο έτος της ηλικίας του, προσελήφθη ως παιδονόμος στο σχολείο του Μετοχίου του Παναγίου Τάφου στη Κωνσταντινούπολη.

Μετά ήρθε στη Χίο και εργάστηκε ως δημοδιδάσκαλος στο χωριό Λιθί, ενώ παράλληλα κήρυττε σε ιερούς ναούς της περιοχής. Μετά από επτά χρόνια έγινε μοναχός στην «Νέα Μονή» της Χίου, και έλαβε το όνομα Λάζαρος, ενώ άρχισε να εργάζεται ως γραμματέας του μοναστηριού. Λίγους μήνες αργότερα χειροτονήθηκε διάκονος και έλαβε το όνομα Νεκτάριος.

Το έτος 1877 έφυγε για την Αθήνα για να συνεχίσει τις σπουδές του με έξοδα των αδελφών Χωρέμη. Τρία χρόνια μετά επέστρεψε στη Χίο αφού τελείωσε το Γυμνάσιο. Στα τέλη Σεπτεμβρίου του 1882 μετέβη στην Αλεξάνδρεια και ο Πατριάρχης Σωφρόνιος τον βοήθησε να τελειώσει τη Θεολογική σχολή Αθηνών, θέτοντάς του ως όρο μετά το τέλος των σπουδών του, να επιστρέψει στην Αλεξάνδρεια και να εργαστεί για το Πατριαρχείο.

Στις 23 Μαρτίου του 1886 όταν επέστρεψε στην Αλεξάνδρεια χειροτονήθηκε Πρεσβύτερος στον Ναό του Αγίου Σάββα από τον Πατριάρχη Αλεξανδρείας, ενώ τον Αύγουστο του ίδιου χρόνου ανήλθε στο αξίωμα του Αρχιμανδρίτη. Εργάστηκε ως γραμματέας του Πατριαρχείου και κατόπιν ως Πατριαρχικός Επίτροπος στο Κάιρο.

Τον Ιανουάριο του 1889 χειροτονήθηκε Μητροπολίτης Πενταπόλεως. Η υποδειγματική και με ζήλο άσκηση των καθηκόντων του είχε ως αποτέλεσμα, το μεν ποίμνιο του να τον αγαπά και να τον θαυμάζει, ορισμένα όμως μέλη του Πατριαρχείου να τον φθονούν και να τον συκοφαντούν. Στις 11 Ιουλίου του 1890 εξεδόθη από το Πατριαρχείο Αλεξανδρείας «απολυτήριο», με το οποίο υποχρέωναν τον Άγιο να εγκαταλείψει την Αίγυπτο. Έτσι βρέθηκε πάλι στην Αθήνα μόνος, καταφρονημένος, αγνοημένος, στερούμενος και τον επιούσιο άρτο. Μετά από ένα δύσκολο χρόνο διορίστηκε από την Εκκλησία της Ελλάδος ιεροκήρυκας Ευβοίας, στις 15 Φεβρουαρίου του 1891 και μετά διευθυντής της Ριζαρείου σχολής, πράγμα που έγινε τον Μάρτιο του 1894, όπου και έμεινε 14 χρόνια δίνοντας νέα πνοή στη σχολή και βοηθώντας στην ανάδειξη πολλών κληρικών. Τον ελάχιστο ελεύθερο χρόνο του τον μοίραζε στην προσευχή, στην μελέτη, στην συγγραφή πλήθους έργων θεολογίας, ηθικής και εκκλησιαστικής ιστορίας για τη στερέωση της Εκκλησίας και στην αγαπημένη του ασχολία: την φροντίδα λουλουδιών και δέντρων.

Το καλοκαίρι του 1898, επισκέφθηκε το Άγιο Όρος, όπου και περιόδευσε τις μονές για σχεδόν δύο μήνες. Στο διάστημα αυτό μελέτησε εκτενώς τα χειρόγραφα στις βιβλιοθήκες, προς αναζήτηση υλικού για τις επιστημονικές εργασίες του.

Έχοντας μέσα του τον πόθο της ησυχίας της μοναχικής ζωής ικανοποίησε την επιθυμία ορισμένων πνευματικών θυγατέρων του για να ιδρύσει κοινοβιακό μοναστήρι στην Αίγινα στο οποίο αποσύρθηκε το 1908 αφού παραιτήθηκε από τη διεύθυνση της Ριζαρείου. Με δικά του έξοδα έκτισε ένα μικρό σπίτι κοντά αλλά έξω από την μονή. Αξιοσημείωτο είναι ότι έλαβε ενεργά μέρος στο κτίσιμο, κουβαλώντας χώμα ή λάσπη και σκάβοντας, βοηθώντας τους τεχνίτες. Υπέστη πάλι συκοφαντίες και άδικες κατηγορίες για το μοναστήρι από μέλη της

ιεραρχίας. Η αναγνώριση της μονής έγινε τέσσερα χρόνια μετά την κοίμησή του, και ανακοινώθηκε στις μοναχές με επιστολή του Αρχιεπισκόπου Χρυσόστομου, στις 15 Μαΐου του 1924.

Τα τελευταία χρόνια της ζωής του, έπασχε από ασθένεια η οποία του δημιουργούσε αφόρητους πόνους. Αφού προσκύνησε την εικόνα της Θεοτόκου ανήγγειλε στις μαθήτριές του την επικείμενη εκδημία του και συμφώνησε στις συστάσεις των γιατρών και ήρθε στην Αθήνα στο Αρεταίειο νοσοκομείο. Εκεί νοσηλεύτηκε για δύο σχεδόν μήνες και τελικά γύρω στα μεσάνυχτα της 8ης προς 9ης Νοεμβρίου του 1920 αναχώρησε για τους Ουρανούς, σε ηλικία 74 ετών.

Το σκήνωμά του, που άρχισε να ευωδιάζει, μεταφέρθηκε στην Αίγινα και από το λιμάνι μέχρι την Μονή το μετέφεραν στα χέρια τους οι πιστοί, που μαζί με όλους τους χριστιανούς που τον γνώρισαν έκλαψαν για την απώλεια του πράου και σπλαχνικού μαθητή του Χριστού. Η ταφή του, έγινε στο προαύλιο της Μονής δίπλα στο αγαπημένο του πεύκο. Ο Θεός τον δόξασε και από τη στιγμή της κοιμήσεώς του τα θαύματα περισσεύουν ως σήμερα σε όσους εμπιστεύονται τη μεσιτεία του. Το σώμα του Αγίου παρέμεινε θαυματουργικά άφθαρτο περισσότερο από 20 χρόνια, αναδίδοντας ουράνια και λεπτή ευωδία και 32 χρόνια μετά την κοίμησή του έγινε η ανακομιδή των λειψάνων του, στις 2 Σεπτεμβρίου του 1953, από τον Μητροπολίτη Προκόπιο.

Η επίσημη αναγνώριση του, ως Αγίου της Ορθοδόξου Εκκλησίας μας, έγινε το 1961 με Πατριαρχική Συνοδική Πράξη από το Οικουμενικό Πατριαρχείο. Τότε καθορίστηκε και η 9η Νοεμβρίου ως ημέρα εορτής του.